

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2016. május

Pünkösöd

Pünkösöd napján a Szentlélek kiáradására emlékezünk. Hogyan kell ezt kiáradást elképzelni? A szerzetesség megalapítója, Nagy Szent Baszileosz keleti egyházatyja egy átfogó munkát írt a Szentlélekről. Ebben a műben, amikor a Lélek hatásáról ír, egy nagyon szemléletes képet használ, a nap sugaraihoz hasonlítja. Amint a napsugár, úgy a Szentlélek is beragyogja a Földet, átjárja a levegőt, minden ember úgy érzi, mintha a sajátja lenne, pedig minden emberre egyformán rávilágít. Van egy másik közös vonásuk is. Ha a napsugár valamelyik tárgyra ráragyog, akkor az nem csak fényessé válik, hanem tükrözni is kezdi a fényt mások felé. Hasonlóképpen, akire a Szentlélek ráragyog, az maga is tükrözni kezdi a szeretet sugarait mások felé. Ezt a gondolatot talán úgy lehetne összefoglalni, hogy a **Szentlélek közösséget hoz létre**. A Szentlélek ereje feltölti az embert szeretettel, és az ember ezt a szeretetet sugározza mások felé.

Hogyan lehet ezt a mi életünkre alkalmazni? A Szentlélek Pünkösödkor kiáradt az Egyházra, azóta is

élteti az Egyházat, és azon keresztül a világot, de sajnos azt kell tapasztalunk, hogy az emberek között nincs béke, és nem is alakul ki közösség. Az olvasmány képével élve: "egy nyelvet beszélünk és mégsem értjük egymást". Mit kell tennünk, hogy ebben a bűn által megosztott világban közösséget tudjunk létrehozni? A mai evangélium megadja rá a választ. Jézus azt mondja: „*Vegyétek a Szentlelket*” (Jn 20, 23). Tehát közösséget úgy tudunk létrehozni, hogy megnyílunk a Szentlélek előtt, befogadjuk őt, **engedjük, hogy a Lélek átalakítson minket**, és akkor képesek leszünk majd közösség létrehozására. Már nem a saját erőnkől, hanem a Lélek erejéből.

Pünkösöd napján imádkozzunk azért, hogy azokon a helyeken, ahol élünk, tudjunk közösséget létrehozni. Engedjük, hogy a Lélek először minket alakítson át. Hogy a Lélek erejével le tudjuk győzni önzésünket, belső gátlásainkat, meg tudjunk nyílni egymás felé és a Lélek gyümölcseivel meg tudjuk ajándékozni egymást.

Ferenc atya

Szent Pál apostol tanítása

Tesszaloniki híveknek írt első levél, 5. fejezet, 16-18. vers

¹⁶Mindig örüljétek! ¹⁷Szüntelenül imádkozzatok!

¹⁸Mindenért adjatok hálát, mert ezt várja Isten mindnyájatokról Krisztus Jézusban.

Az Újszövetség legrégebbi irata ez a levél. A legkorábbi olyan irat, amely képet ad az Ősegyház igehirdetéséről.

Ha alaposan, elmélkedve olvasom esetek a sorokat, bizony sokszor nagyon nehéznek látom az életben megvalósítani. Hiszen annyi gond van, csak példaként említtem a betegséget. Az Apostol pedig arra int, hogy ne csak az örömekért, hanem mindenért legyünk hálásak Istennek. Aztán amikor gondokkal küzdök, akkor minek örüljek? Tulajdonképpen azon kell elgondolkodnom, hogy mi az öröm, mi az örömök oka. Annak, aki csak a földi életet látja vagy akarja látni,

felhőtlen örömből bizony csak csurran-cseppen. A gazdag félti a vagyonát, a szegény meg fél a holnaptól. Biztos, hogy nem volt ez másképpen az első évszázad közepén sem.

A keresztény ember számára az öröm oka maga Jézus Krisztus, aki példát adott nekünk, aki szenvedett, meghalt az emberek bűneiért, és aki feltámadt a halálból. Aki az Atya Országában helyet készít minden embernek, bár vannak, akik erről nem tudnak, ebben nem hisznek. A keresztény ember ebben hisz és ez az öröm oka, ezért lehet mindig örülni.

Jézus Krisztus élete maga volt az imádság. Az ő példáját követve életünket úgy kell élnünk, hogy az maga is imádság legyen, és ezért hálával tartozunk az Úrnak.

Balthazár Zsolt

Zarándoklat

Lapunk megjelenésével egy időben zajlik plébániánk máriaremeteinek búcsújáró zarándoklata az Irgalmasság Szentéve alkalmából, így erről csak következő számunkban tudunk beszámolni. Az alábbi két, vallási és művészi szempontból is becses alkotást a zarándoklat útvonala is érinti.

A Rupp-kereszt

Ez a 4 méter magas kőkereszt a mai Csatárka út és a Virág Benedek utca elágazásánál található. Eredetéről az újlaki plébánia Historia Domusának II. kötete így tudósít a 90. lapon: „*Rupp György mátyáshegyi szőlőjében 1805-ben állított fel díszes kőkeresztet. Ma így jelölhetjük meg helyét: Szépvölgy utca 39. sz. Kakuk féle házzal szemben. Ez a búzaszentelés színhelye.*” Tegyük hozzá: a búzaszentelés ideje pedig Szent Márk napja volt, április 25-e.

Perjés Tamás tudomása szerint viszont a kereszt környékén az újlaki temető működött a XIX. század elején egy rövid ideig. (Az újlaki plébánia temetője eredetileg a templom mögött és alatt – mint kriptá – helyezkedett el. 1780-ban a kiscelli domboldalra, húsz évvel később a Rupp-kereszt körüli területre került. A terület azonban, rendkívül köves volta miatt, temető céljára hamarosan alkalmatlannak bizonyult.) Ennek a temetőnek lett volna legbecsebb művészeti értéke Rupp György síremléke(!), aki apja volt Rupp Jakabnak, a neves buda-pesti levéltárosnak és helytörténésznek.

A fent említett Perjés Tamásnak köszönhető a kereszt restaurálása és környezetének rendbetétele 1998-ban. Sajnos, az önkormányzat által kilátásba helyezett méltó megvilágítás azóta is várat magára, a szép kandeláberek helyett egy félredőlt betonoszlopról jön a fény...

Szaszovszky József

Szent Mihály szobra a Pálvölgyi-barlangnál

A pasaréti Páduai Szent Antal plébánia hívei éveken keresztül hallgatták nagy szeretettel Ocsovai Grácián OFM atya angyalos prédikációit. Mert Grácián atya szinte minden prédikációjában felhívta a figyelmet az őrangyalok és a főangyalok jelentőségére. Kérte, hogy forduljunk hozzájuk bizalommal imáinkban, mert ők mindig mellettünk állnak, még ha azt nem is vesszük gyakran észre. Az őrangyalok jelenlétét

mindennapjainkban Grácián atya meg is szerette volna jeleníteni.

Az atya inspirálására 2007-ban a pasaréti Páduai Szent Antal plébánia hívei, köztük Szikora Róbert zenész-énekes, elhatározták, hogy szobrot állítanak Szent Mihály főangyalnak, akinek neve azt jelenti, hogy „olyan, mint az Isten”. A szobrot Gyulay Endre nyugalmazott megyéspüspök szentelte fel a Pálvölgyi barlang bejáratának közelében 2007. szeptember 29-én, Szent Mihály napján. Csikay Mária Pátzay-díjas szobrászművész, a mű alkotója elmondta, hogy a kompozíció azt az isteni erőt és azt a pillanatot jeleníti meg, amikor Szent Mihály leszáll és lándzsájával átdöfi a sárkányt, a Sátán megtestesítőjét, és letaszítja.

Az alkotó és a közadakozók a szobrot nemcsak szimbólumnak, hanem mindennapi életünkben is útmutatást jelentőnek tartják, hiszen napról napra fel kell ismernünk a helyes irányt, tudnunk kell, mihez tartuk magunkat, miben higgyünk, kitől várunk segítséget. A szobor egyben az összefogás jelképe is, hiszen azt két fővárosi kerület, a második és a harmadik, valamint a főváros és a keresztény hívek segítségével sikerült felállítani, ahogy azt Láng Zsolt II. kerületi polgármester avató beszédében is kiemelte. Az ünnepség méltóságteljes voltát a Páduai Szent Antal-kórus szolgálata emelte, Déri András vezényletével.

Grácián atya elmondta, hogy a szobrot elsősorban Buda védelmére állították. De miért éppen itt kapott helyet ez a szép bronzszobor? A helyre azért esett a választás, mert Szent Mihály általában barlangoknál jelent meg. Ennek talán az lehet az oka, hogy a hagyomány szerint ő a túlvilágra költöző lélek kíséretársa, bírója. A barlangokat pedig gyakran tartották az alvilág bejáratának. A helyválasztás másik oka, hogy a helyi hagyományban él az az eset, amikor egy idős bácsi a háború idején ezen a környéken testi-lelki segítséget kapott az Égiektől!

Az évek során Szent Mihály főangyal társakat kapott Budapesten. Grácián atya és csapata 2009-ben felállította Szent Rafael főangyal szobrát a Korányi Kórház udvarán, s az ő lendületüket követve emeltek szobrot 2011-ben a pesthidegkút-ófalui plébánia mellett Szent Gábor arkangyalnak. Ez utóbbi két szobor is Csikay Mária alkotása.

Rihmer Aurél

Újlaki sorsok - id. dr. Molnár Kálmán

Tatabányán, munkáscsaládban születtem 1936-ban. Szüleim félárvaak voltak. Anyámnak az anyja, apámnak az apja halt meg korán. Ezek után talán természetes, hogy hamarosan én is árva maradtam. Apám a Donkanyarban tűnt el, anyám a tatabányai harci cselekmények során vesztette életét. Előbb nagyapámnál, majd nagynénémnél és férjénél, Moldrik Istvánnál találtam új családra. Nekik nem volt gyermekük, és együtt egy igen boldog, egységes családot alkottunk, annak ellenére, hogy sohasem tudtak örökbe fogadni. Apámat ugyanis sokáig visszavártuk a feltételezett fogságból.

Nevelőszüleim hihetetlenül szorgalmas emberek voltak. Látástól vakulásig dolgoztak, aminek meglett az eredménye, hiszen a Remetehegyi úton egy szép családi házat építettek, építettünk. De ez már később történt. Amikor még 1951-ben egy elhanyagolt telken, egy csupán alapzattal rendelkező házhelyen építkezni kezdtek a Kolostor utcában, mindenki bolondnak vélte őket, hiszen akkor senki sem építkezett, s éppen akkor telepítették ki szomszédainkat.

A négy elemi Tatabányán, az általános iskola felső négy osztályát Angyalföldön végeztem. Óbudán, a Kolostor utcában szinte vidéki életet éltünk: Volt kecskénk, nyulaink, volt baromfi, kutya, macska. Papa nagy, erős ember volt, szakmájára nézve kertész, de kovácsként dolgozott. Nevelőszüleim más rendszerben sokra vitték volna hallatlan szorgalmukkal. Ilyen tekintetben nem is illetem a családba, mert bár feladataimat elvégeztem, inkább a tudomány érdekelt. Ekkor, 1951-ben kezdtem meg tanulmányaimat az Árpád Gimnáziumban. Mindig jó tanuló voltam, általában kitűnő, olykor jeles. Mint vidéki gyerek nehezen illeszkedtem be a budapesti életbe. Angyalföldön a gyerekek durvasága, Óbudán a polgári társadalomból jött fiatalok érettebb mivolta zavart. Nyilas Misinek éreztem magam köztük.

Az a tény, hogy állatainknak mindig volt valami betegsége, arra predesztinált, hogy állatorvos legyek, bár a gyógyító munkához nem volt hivatástudatom. 1955-ben felvettek az Állatorvosi Főiskolára. Ez viszonylag könnyen ment, mert munkásszarmazású és jó tanuló voltam. Az előbbi ténylegesen előny volt, de lehettünk bármilyen szegények, a másé sohasem kellett, és egyikünk sem igyekezett politikai úton előre jutni.

Az egyetem a boldogságot jelentette. Én korábban csak annyit tudtam róla, hogy ott tanulni lehet. Ott is kitűnő vagy jeles voltam, és summa cum laude végeztem. Harmadéves koromban határoztam el, hogy parazitológus leszek, mégpedig az első, aki a

halbetegségekkel foglalkozik az állatorvosok között. Hihetetlen, de éppen csak megszereztem a diplomámat, amikor az MTA Állategészségügyi Kutató Intézete halparazitológust keresett és talált is személyemben. Bár az intézet neve időközben sokszor változott, én 80 éves korom ellenére ma is ugyanott dolgozom. Ülök azon a széken, amelyre először leültettek. Dolgozom?

Valójában én sohasem dolgoztam. A kutatómunka hobbi, és én a hobbimnak élek. A munkát csak a három idegen nyelv elsajátítása jelentette. Sikeres kutatónak számítok, több mint háromszáz közleményem van, több mint háromezer idézettel. Az állatorvos-tudomány doktora fokozattal rendelkezem. Az állampártnak sohasem voltam tagja, ez a tény megfelelő feket jelentett a szakmai karrierben.

1961-ben nősültem. Feleségem Ili, jóval csinosabb kislány volt, hogysem nagy reményeket merem volna táplálni. Már korábban is ismertem, de akkor kezdtem meghódításába, amikor a bécsi úti kápolnában (ma szaléziak) megláttam magam mellett. Ő is vidéki lány volt, amolyan hozzám való. Esküvőnk az újlaki templomban volt. Hamarosan két fiunk született, Kálmán 1963-ban, Csaba 1966-ban. Őket a Bécsi úti kápolnában keresztelték. Az első évek nagyon nehezek voltak. Akik ma a szép családi házunkat látják, nehezen képzelik el azt a szegénységet, ahogy kezdtük. Papáék segítsége kellett, akik eladták házukat, és a szomszéd telken, a Remetehegyi úton építkezünk együtt. Gyerekeinket akkoriban gyalog cipeltük fel a hegyre bölcsődéből és óvodából. Hol volt akkor még a busz! A gyerekek növekedve már óbudai polgárok lettek, élvezve annak előnyeit.

Családom nem volt különösebben vallásos. Igaz, anyámmal a háború alatt eljártunk a templomba, és imádkoztunk apám hazatértéért. Nagyanyámmal olykor még a litániákat is látogattuk. Engem mindig elküldtek a templomba, bár nem is kellett küldeniük. A hitoktatóknak kedvence voltam Ennek ellenére nem voltam se ministráns, se karénekes. Gyerekkorom óta van bennem egy vallásos érzés, és „klerikális” voltomat kollegáim előtt sem titkoltam soha. Sokáig a bécsi úti kápolnába jártunk, de gyerekeink elsóáldozása után már újlaki hívek lettünk. Fiaim is hívő emberek, amit Gyuri atyának köszönhetnek.

Magamat amolyan passzív jóembernek tartom. A kötelezettségeket teljesítem, nem ártok másoknak, de nem tartozom az igazán segítőkész emberek közé, akiket nagyon tisztetek, de nem követek. Ilyenek lehettek annak idején a farizeusok? Bár a Sarlós

Boldogasszony Alapítványban nevem az alapító okiraton szerepel, az alapítvány létrehozásában is csak passzív szerepem volt. Ez a nálam sokkal aktívabb Kálmán fiam érdeme.

Öt leányunokám van. Szűkebb családnk összetartó, tudunk egymás gondjairól. Nehezen oldódom, kevés barátom van, de tudtommal nincsenek ellenségeim sem. A templomba azért járok, mert olyankor Istennek szentelem az órát. A külsőségeket nem kedvelem, bár

tudom, hogy sokaknak nagy szükségük van rá. Elégedett ember vagyok, a világ sok országát bejártam, amelyek szépségét nem élveztem, mert időm nagy részét a mikroszkóp világában töltöttem. Munkamániám fő áldozata feleségem, aki mindig kitartott mellettem, és elviselte különségemet. Nyolcvanadik évemben köszönöm a Jóistennek, hogy a nagyon szomorú gyerekkor után egy küzdelmes, de boldog étellel ajándékozott meg.

Ministránstalálkozó Esztergomban

Idén április 23-án, szombaton tartották az Esztergom-budapesti főegyházmegye ministránstalálkozóját. Ezen a napon különböző plébániákról érkező ministránsok képviselik templomi közösségeiket és ministránsapataikat. A ministránsok a helyi szeminarista kispapokkal és saját lelki vezetőikkel egy közösséggé forrva imádkoznak, énekelnek és csapatversenyeken vesznek részt.

Főegyházmegyénk védőszentje, Szent Adalbert napján reggel fél nyolckor hárman indultunk el az újlaki Sárlos Boldogasszony plébániáról, Ferenc atya kocsival vitt el bennünket az esztergomi buszhoz. Plébánosunk még aznap reggel is értünk imádkozott, hogy jól érezzük magunkat, és méltón képviseljük az Újlakot. A volánbusz állomáson közel 200 ministráns és tucatnyi pap sorakozott fel a buszokra várva. Minden ministránsnak nagyon lelkesítő volt ez a nagy létszám, hiszen egy évben egyszer találkozhatunk és élhetjük át együtt a lelki szolgálattevés szépségét. Szinte minden korosztályból voltak ministránsok, fiúk és lányok, kicsik és nagyok egyaránt, így azt is megmutathattuk, hogy a szolgálat mindenkinek lehet a feladata, és legyen valaki akármekkora, azt el is tudja látni rendszeren.

A találkozó nyitányaként szentmisén vettünk részt az esztergomi bazilikában, ahol a tavalyi verseny győztes ministránsapata kapta azt a megtiszteltetést, hogy a főegyházmegye fiataljai előtt szolgálhasson. Tizenegy órai kezdettel Gál Endre nagyprépost vezetésével több mint 60 fős asszisztencia és 300 ministráns imádkozott együtt a misén az Irgalmasság Évében. A szentbeszédben külön figyelmet kapott a ministrálás fontossága a mai világban és az egyházban.

A mise után Szent Adalbertől elnevezett díjat osztottak ki a legpéldamutatóbb lelkületű híveknek. Ezután kezdődött a közös verseny, ami során csapatokra osztva különböző egyházi gondolatokkal és a Szentírással kapcsolatos versenyeken vehettünk részt. Ellátogattunk a szemináriumba, ahol az újlaki hívek számára is ismert kispapokkal találkoztunk, akik annak idején velünk együtt vettek részt újlaki szertartásokon. Elmesélték elhívásaikat és döntéseiket Krisztus szolgálata mellett. Eljátszhattunk bibliai történeteket és idézeteket elevenítettünk fel Jézus tanításaiból. Itt megmutathatta mindenki, hogy milyen művelt és mennyire járatos az egyház latin nyelvű szövegeiben és az evangéliumi történetekben.

Négy óraker volt a záró ima a belvárosi templomban, ami után busszal hazaindultunk. A nagy létszám felett érzett örömünket némileg csökkentette, hogy a már előző nap odaérkezettekkel együtt több mint száz ministráns tért haza mindössze két volánbusszal Budapestre. Ennek ellenére a jókedv még a buszúton sem hagyott el bennünket. Kvízekkel és további játékokkal telt az utazás, ami alatt a kisebbek néhányan már végig aludtak.

Nagyon jó élmény volt a találkozó minden ministráns számára, felélesztette bennünk a szolgálat szépségét és fontosságát. Reméljük, Újlakot a jövőben egyre több ministráns fogja majd képviselni. Minden apró és nagyobb ministrálni vágyó fiatal sok szeretettel várunk a Sárlos Boldogasszony plébánia ministránsközösségébe.

Vajnay János

Musica Sacra Civitatis 2016

A II. kerületi egyházi kórusok Lukin Lászlóra emlékező, 17. alkalommal megrendezett hangversenye páratlan élményt nyújtott azoknak az érdeklődőknek, akik ezen az estén zsúfolásig megtöltötték a Mórícz Gimnázium auláját. A zenei élményt ezúttal nemcsak a 11 fellépő kórus produkciója, de a zeneművek változatossága is különösen emlékezetessé tette. A latin,

angol és francia nyelven elhangzott énekeket hallgatva úgy éreztük, mintha egy nemzetközi kórustalálkozón lennénk. A húsvéti időhöz illeszkedő liturgikus imaénekek pedig az egyházi zene meghitt szépségét mutatták meg. Az est művészi színvonalát emelte, hogy a műsorban szerepelt mai zenei életünk több jeles személyisége is.

Felemelő volt, hogy bevezetésként az egyesített kórus orgonakíséretes ősbemutatóként Dubrovay László kompozícióját, Vörösmarty Mihály *Szózatát* adta elő. Ezt a közönség – az 1956-os forradalom közelgő 60. évfordulójára gondolva – tisztelettel, felállva hallgatta meg. Első fellépésként egy „igazi kétszólamú” karének következett. Werner Alajos *Magyar Te Deumának* egyes sorait – a karmester intésére – a közönség együtt énekelte a máriaremetei bazilika kórusával. Ezután sorra pódiumra léptek a kórusok, amelyek közül csak személyes benyomások alapján lehet egyiket-másikat kiemelni, hiszen mindegyik megérdemelné a méltatást.

Megható volt hallgatni a máriaremetei Földreszállt Angyalok előadását, ahogy 7-14 éves kis dalosoktól latinul felhangzott a Szentháromság dicsőítése, majd Händel *Győzelmet vettél* című műve. Utánuk a Pasaréti Csibekórus tiszta, zengő gyermekhangjai a *Feltámadt Krisztusról* énekeltek el egy Zsigmond-kori töredéket. Ezt követően az irgalmasrendi kápolna szkolája a Szűzanya tiszteletére adott elő búcsús és vallásos énekeket. Utolsó műsorszámuk a lélekből fakadó éneklés példajaként meglepetéssel is szolgált: Tóth József feldolgozásában a *Boldogasszony anyánk* kezdetű egyházi éneket úgy adták elő, hogy két versszak dallamát a refrén ismétlésével a hallgatóság énekelte, a kórusuk pedig erre énekelte rá saját dallamát.

Plébániánk két kórusának színvonalas és újszerű műsora is jelentősen hozzájárult az est ünnepi hangulatához. Az ökumené jegyében a Cimbalom utcai református templom Megmaradás kórusa és az újlaki templom liturgikus kórusa, a Schola ad Gloriam Dei együtt lépett fel. Különösen megrendítő volt a *Gloria victis* című műsorszámuk. Ennek keretében Szabó András előadóművész Petőfi Sándor *Szabadság* című versét mondta el, szavait a kórusnak a Szózat dallamát zümmögő dúdoló éneklése kísérte.

Templomunk Sarlós Boldogasszony kórusa ezúttal is újszerű és érdekes produkciójával érdemelte ki a közönség figyelmét. A karvezető – nem először – olyan külföldi szerzők műveit választotta, amelyek ritkaságnak számítanak. Az énekkar két norvég (egy XIX. századi és egy közel kortárs) szerző művét tűzte műsorára. A latinul elhangzó *Ahol szeretet és egyetértés* és a *Tengernek csillaga* kezdetű két ének finom hangzása és lágy dallamvezetése méltón illeszkedett a húsvéti időszak liturgiájához.

Még egyszer visszaidézve ezt a feledhetetlen péntek estét, valamennyiünk nevében köszönetet kell mondanunk a szervezőknek e szép és nagyon igényes kórustalálkozó megrendezéséért. Ez valóban a szent muzsika ünnepe volt. Csak így tovább, kedves dalos testvéreink!

Ráday Lóránt

Rövid számvetés

Három időszak áll mögöttünk abban a szolgálatban, amit a Segítő Mária kápolna időszakos nyitva tartásával végeztünk. Szolgálatnak mondom, jóllehet ajándék volt nekünk és a visszajelzések szerint mindenkinek, aki részt vett benne.

2014 advent, 2015 advent és 2016 nagybőjt.

Úgy indult, hogy örültünk, ha reggelként 2-3 arra járó bejött a kápolnába, és mostanra eljutottunk oda, hogy rendszeres visszajárók jöttek imádkozni. Az utcán munkába igyekvőkkel már messziről jó ismerősként üdvöz-öltük egymást. Az igazán nagy öröm az volt, amikor egy hölgy mosolyogva mondta, hogy „elhoztam egy kolléganőmet is, ő még nem látta ezt a kápolnát”. Vagy amikor iskolába menet egy apuka két fiával betért egyik reggel,

és másnap már az anyuka is velük jött. Eljutottunk oda, hogy naponta 7–8 ember úgy kezdte a napját, hogy vagy imádkozni vagy csak gyönyörködni belépett egy templomba. Akad mag, amely jó talajra hull...

Megköszönve e helyen is a segítők áldozatos munkáját, szeretnénk továbbra is biztosítani a keretet. Bizony nem könnyű korán, hidegben egy órát az utcán vagy a fűtetlen kápolnában tölteni, továbbá megnyerőnek mutatkozni az arra járók előtt. A továbblépést azonban az jelentheti, ha továbbadjuk a hírt, hogy így is lehet egy hétköznapot kezdeni.

A vetés szárba szökkent, a növekedést bízzuk a Jóistenre, de tegyük hozzá azt, ami tőlünk telik.

Balthazár Katalin

Egy idézet az Ószövetségből:

”Ha az ország népei árut vagy bármilyen élelmet hoznak szombati napon árulni, sem szombaton, se más szent napon nem vesszük meg tőlük.” (Nehemiás 10,32)

A mi szent napunk pedig tudvalevőleg a vasárnap...

Elsőáldozásra készülünk

„Úgy adj az Úrnak, ahogy ő ad neked,
adakozó kedvvel, tehetséged szerint.”
(Sir 35, 9)

Idén az elsőáldozásra május 22-én, a 9 órai szentmise keretében kerül sor. A gyerekek szeptember óta készülnek erre a jeles alkalomra, szüleik, nagyszüleik támogatásával. Most már közelebb az időpont, egyre nagyobb az izgalom, megindult a konkrét dolgok szervezése is. Tavaly ilyenkor még egyeztetnünk kellett egy másik plébániával, hogy mikor is hozhatjuk el tőlük a kölcsön kért albákat, s mikor vigyük majd vissza. Most azonban a gyerekek egyforma ünnepi öltözékét

meg tudjuk oldani saját „készletünkből” is – ugyanis egyik hívőtársunk, dr. Medgyessy Ildikó felajánlásaképpen 18 vadonatúj fehér ruhát kaptunk. Ugyancsak frissült plébániánk ministránsruha-állománya; Varga Péter és Diera László barátaink adományának felhasználásával nyílt lehetőség a szép, régi, de fogyatkozó és foszladozó öltözetek (szoknya és karing) helyett újak beszerzésére.

Biztos, hogy ezek a ruhadarabok nem csak viselőik számára fognak örömet jelenteni, hanem a liturgia szépségéhez is hozzájárulnak majd. Hálás köszönet értük!

Jüling Erika

Léptünk egyet a rend felé

Mindenféle események történnek a plébánián. Kisebbségek, nagyobbak.

Most egy apróbból adunk hírt, de kezdetnek megteszi. Egyébként is, aki a kicsit nem becsüli...

Elkezdjük rendbe tenni a „dühögőt”. (Van, aki „hangárnak” nevezi...)

Aki látta, tudja, aki nem, az most megtudhatja, hogy az első és a hátsó kert közötti fedett terület az, jelenleg (még) kissé raktár jelleggel. De valami most elindult, hogy egyszer igazi közösségi térre alakuljon.

Jó szándékú adományozók jelentős mennyiségű használt ruhát testáltak ránk. Javarészt zsákokban, vegyesen a még használható a kidobandóval. Az egyik feladat ezek szétválogatása volt. Ez sem túl nagy munka, mégsem egyszerű olykor eldönteni, hova ítéljük egy-egy ruhadarabot: nincstelen, ránk szoruló emberek fejével kellett kicsit gondolkodni, nem úgy, hogy „én felvenném-e”.

Nos, végül a szétválogatás a múlt héten megtörtént: női-, férfi- és gyerekruhás dobozok születtek,

továbbadásra. A kidobásra ítélték újra zsákokba kerültek, ezek pedig részben az óbudai „rongyos” konténerbe.

De voltak a „dühögőben” (a jobbakkal) régi, rossz bútorok is, amelyektől már nem volt olyan egyszerű megszabadulni. Szerencsére a „szomszédoknál”, a harmadik kerületben a hét végén lomtalanítás volt, ide sikerült bepartizánkodnunk néhány bútordarabot és a selejtezendő ruhás zsákok másik részét.

Most végre van hely a használható bútorok számára. A bedobozolt ruhákból máradtunk egy anyaatthonnak, a többi is továbbadásra vár.

Rendeződik a „dühögő”. Van még munka, akad még ott teendő bőven, de valami már elindult. Kell is, mert jön a nyár, jönnek a gyerektáborok, és talán egyéb plébániai programok is.

Kell a hely, kell a rend.

Mert kell a közösség.

jéjé

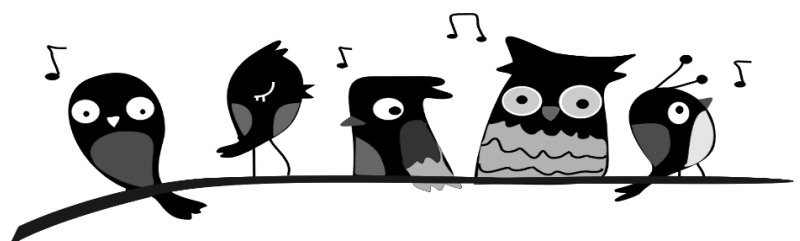
Újlaki Dúdoló

Elkezdődött az Újlaki Dúdoló programsorozat, amely kéthetente csütörtökönként 16 órától várja az érdeklődőket a plébánián. A 45 perces, mondókázós-dalolós-táncos foglalkozás a 0-4 éves korú gyermekek és szüleik számára kíván zenei és közösségi

élményt nyújtani. A következő találkozás május 5-én lesz. A belépés díjtalan.

Az alkalmakat vezeti: Szabó-Udvarly Orsolya.

Elérhetőség: ujlakidudolo@gmail.com

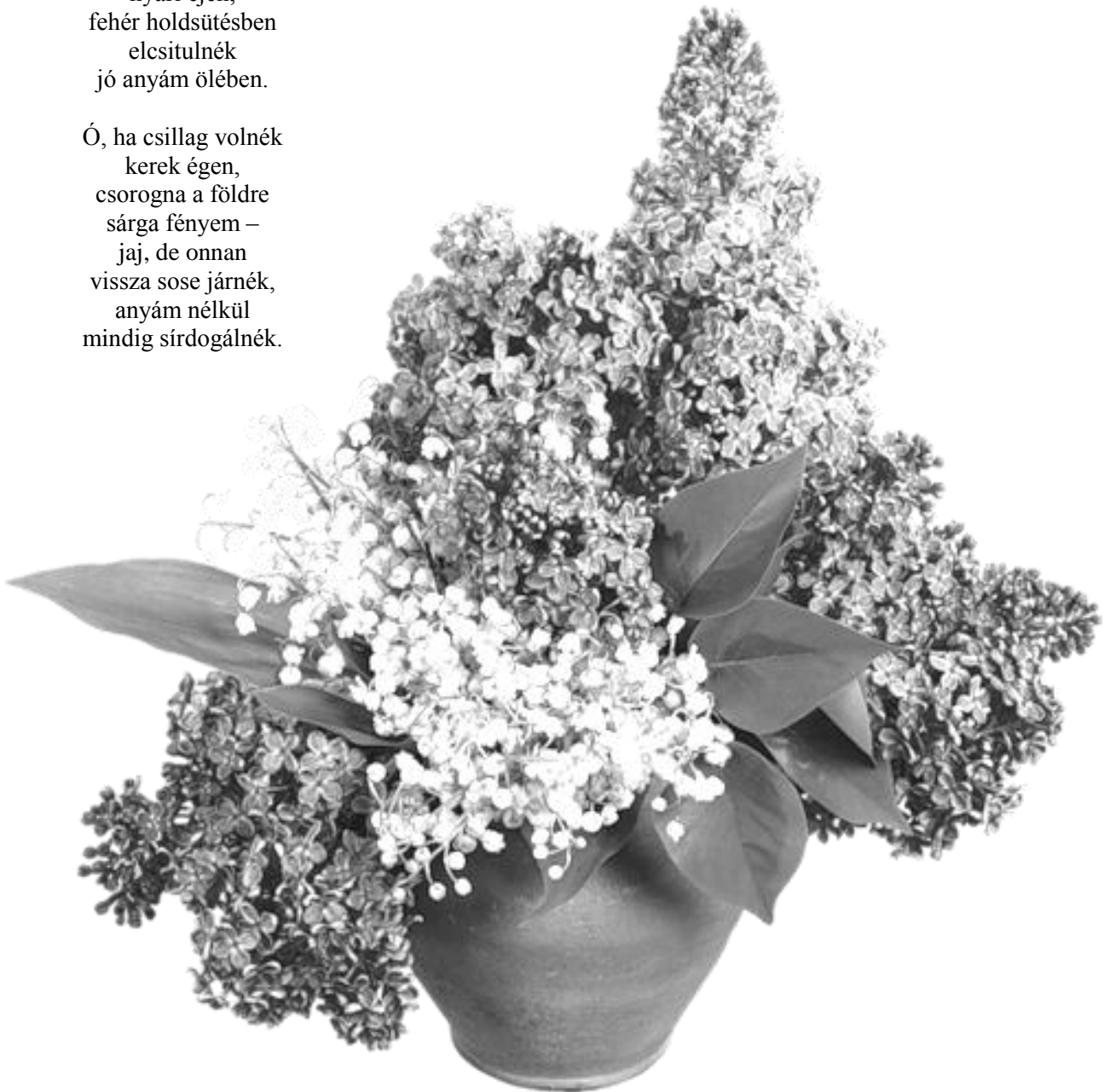
Weöres Sándor Buba éneke

Ó, ha cinke volnék,
útra kelnék,
hömpölygő sugárban
énekelnék –
minden este
morzsára, buzára
visszaszállnék
anyám ablakára.

Ó, ha szellő volnék,
mindig fújnék,
minden bő kabátba
belebújnék –
nyári éjen,
fehér holdsütésben
elcsitulnék
jó anyám ölében.

Ó, ha csillag volnék
kerek égen,
csorogna a földre
sárga fényem –
jaj, de onnan
vissza sose járnék,
anyám nélkül
mindig sírdogálnék.

*Szeretettel
köszöntjük az
Édesanyáikat!*

Hírek

- Április 16-án és 17-én, Jó Pásztor vasárnapján Harangi Tibor 2. éves szeminarista beszélt elhívásáról a szentmiséken.
- Április elején az önkormányzat bokorsort telepített templomunk elé.
- Május 15-én, pünkösdkor az esti 6 órai szentmisén a Sarlós Boldogasszony Kórus énekel.

Családi események áprilisban:

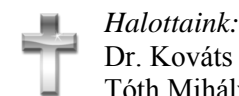
A beavató szentségekben (kereszttség, bérmálás, elsőáldozás) részesült:

Április 3: Tatár Bertalan, Április 18: Ács-Papanek Viktor

Április 23: Sieber Emil Flórián, Április 24: Pataki Tímea

Házasságot kötöttek:

Április 23: Csuka Botond és Gorove Eszter

Halottaink:

Dr. Kováts László (95), Skaliczky Jánosné (86), Eszes Lászlóné Anna (95), Zentai Ervin (91),
Tóth Mihály (65), Kiss Terézia (88), Dr. Radócz Gyuláné Erzsébet (85), Zilahy Lászlóné Eleonóra (90)

Rendszeres programjaink

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (kiv. január)

Szent István kápolna:

hétköznapokon: 17³⁰

vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás:

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17³⁰ - 18³⁰

vasárnap: 10⁰⁰ - 11³⁰

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után ½ 8-ig.

Zsolozsma: (nagybőjtben kedden, és) pénteken 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Keresztút: nagybőjt péntekjein 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermekek váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.

Minden hónap 27-én engesztelő szentmisét mutatunk be Szent Margit tiszteletére és szándékára.

Minden hónap első hétfőjén papokért imádkozunk 17⁰⁰ órától a Szent Erzsébet teremben.

Együtt imádkozunk a teljes rózsafüzért minden hónap 2-án 16⁰⁰ órától a Szent Margit teremben.

Minden hónap harmadik szerdáján 18³⁰-kor bibliaóra a Szent Erzsébet teremben.

Iroda:

(Bécsi út 32. Tel: 335-3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ - 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök

16⁰⁰ - 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): szombat 16⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár: vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰ között.

Teadélelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ órai szentmise után, a Szent Erzsébet teremben.

A Sarlós Boldogasszony Kórus próbái: hétfőn és csütörtökön 19⁰⁰ - 21⁰⁰ a Szent István teremben (Felhévizi u. 2.) Minden érdeklődőt szeretettel várunk személyesen a próbákon, vagy telefonon: Török Andrea karnagy, 20/483-0149

Schola próbák: szerdánként 19⁰⁰ órától 20³⁰-ig az oldalkápolnában.

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta.

Kiadja: Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Felelős szerkesztő: Dr. Beran Ferenc plébános. Cikkeket, híreket az plebanos@ujlakitemplom.hu címre, vagy a Felhévizi úti postaládába várjuk. **Lapzárta:** minden hónap 20-a.